

רע"פ 2694/19 - אולפת אבו ריא, טאהא אבו ריא נגד הוועדה המקומית לתכנון ובניה חיפה

בבית המשפט העליון

רע"פ 2694/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקשים: 1. אולפת אבו ריא
2. טאהא אבו ריא

נגד

המשיבה: הוועדה המקומית לתכנון ובניה חיפה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בתיק עפ"א 77327-01-19 מיום 25.3.2019 שניתן על ידי כב' השופטת ע' ורבנר

בשם המבקשים: עו"ד מוראד ביקי
בשם המשיבה: עו"ד דוד פרוינד

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטת ע' ורבנר) בעפ"א 77327-01-19 מיום 25.3.2019, בגדרו התקבל ערעור המשיבה על החלטת בית משפט לעניינים מקומיים בחיפה (כב' השופטת ג' בסול) בתו"ב 71599-12-18 מיום 8.1.2019.

1. עבירות על חוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: החוק) הן בין העבירות הנפוצות ביותר, ובית משפט זה עמד זה מכבר על כך שתופעת הבנייה הבלתי חוקית הפכה מכת-מדינה (רע"פ 4357/01 סבן' הוועדה המקומית לתכנון ולבניה "אונו", פ"דנו (3) 49, 59 (2002)). על חומרת התופעה, עמד בשעתו, כב' השופט מ' בייסקי: "לצערנו, הפכו עבירות נגד חוקי התכנון והבניה לחזון נפרץ,

ורבים גם טובים אישיה שרבעיניו יבנה. זוהי פגיעה חמורה הוקשה בשלטון החוק, המזולזל לעין השמש,

ואין איש שסאל לבלאזה הרתה גורמים המוסמכים לפסקי הדין של בתי המשפט. (ע"פ 917/85 הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה הגליל מזרחי' אבונימר, פ"ד מא(4) 29, 31 (1987)). למרבה הצער, תופעה זו הלכה והתעצמה החרף הכלים המשפטיים שיצרה מחוקק למיגורה (ראו והשוו: רע"פ 5584/03 פינטו' עיריית חיפה, פ"ד נט(3) 577, 588 (2004)).

2. ביום 25.10.2017 נכנס לתוקף תיקון לחוק התכנון והבנייה (תיקון מס' 116), התשע"ז-2017. בדברי הסבר להצעת החוק הוסבר כי מטרת התיקון "לעדכן ולייעל את הכלים המאפשרים סילוק של הבנייה הבלתי חוקית והפסקת השימושים האסורים, הן בדרך של טיוב הליך הוצאת צווים מנהליים ושיפוטיים, הן בדרך של הענקת סמכויות לרשויות האכיפה לבצע צווים בעצמן ובן בדרך של צמצום האפשרות להותיר על כנה בנייה בלתי חוקית ושימושים אסורים למשך פרקי זמן ארוכים." (דברי הסבר להצעת חוק התכנון והבנייה (תיקון מס' 109), התשע"ו-2016, ה"ח 1074). במסגרת תיקון החוק, נחקק סעיף 254 שכתרתו "בקשת בעל זכות לגבי מקרקעין לעיכוב ביצוע של צו סופי". הסעיף עוסק בבקשות לעיכוב ביצוע צווים שיפוטיים או מנהליים ולבקשות לדחיית מועד הכניסה לתוקף של אותם צווים, שלא כבקשה נלוות להליך אחר אלא כבקשה העומדת בפני עצמה, כאשר אין הליך התוקף כשרות הצו עצמו. סעיף 254 ט(ט) קובע כך:

254 ט. (ט)

החלטת בית המשפט בבקשה לעיכוב ביצוע לפי סעיף זה דינה כדין החלטה אחרת של בית המשפט והיא ניתנת לערעור ולפניית משפט של ערעור אם ניתנה לה לכך רשות מאת שופט של בית המשפט של ערעור.

3. מלשון החוק עולה אפוא כי החלטה בבקשה לעיכוב ביצוע לפי סעיף 254 ט

לחוק, דינה כדין החלטה אחרת של בית המשפט, והיא ניתנת לערעור ולפניית משפט של ערעור אם ניתנה לכך רשות. אני סבור כי במקרה בו הוגשה בקשת רשות ערעור לבית המשפט של ערעור, לא ניתן להגיש בקשת רשות ערעור נוספת, לערכאה גבוהה יותר (ראו והשוו: רע"פ 4207/96 מדינת ישראל נ' פרידן (20.1.1997), בגדרו קבע בית המשפט כי "אין זכות ערעור או זכות ערר אלא אם כן קבע המחוקק הראשי ערכאה המוסמכת לדון בערעור או בערר" ודחה את בקשת רשות הערעור בנימוק שאין לבית המשפט סמכות לדון בה). כאמור בחוק, ולמען הסדר הטוב, יובהר כי סעיף 254 ט(ט) לחוק חל רק במקרים בהם מוגשת בקשה לעיכוב ביצוע צו סופי מכוח סעיף 254 ט לחוק.

4. בענייננו, ניתנה בבית משפט לעניינים מקומיים בחיפה החלטה בעניין בקשת המבקש לעיכוב ביצוע ולאחריה ניתן פסק דין בבית המשפט המחוזי בחיפה. לאור זאת, ולאור כל האמור לעיל, לא ניתן להגיש בקשת רשות ערעור נוספת, ודין הבקשה שלפני להידחות.

5. סוף דבר, הבקשה נדחת.

ניתנה היום, ב' בסיון התשע"ט (5.6.2019).

ש ו פ ט
